

netop Rigsdagen, og, efter den Opfattelse, jeg nu har givet, ogsaa Ministeriet ønske, at der, der fra Theaterdirectionen foreligger for Regjeringen, som jo er det Samme, der foreligger for Rigsdagen, bliver fuldstændigt? Saa kan man først fra begge Sider sælde en fast og klar Dom derom. Jeg kan ikke indsee, at denne naturlige Slutning i mindste Maade kan blive paavirket deraf, at man ved alle andre Regnskaber, hvor Forholdene ere anderledes, kan ønske en Censartet-
 hed med Statsregnskabet, thi her have vi jo netop en Undtagelse. Naar endelig den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har omtalt, hvorledes det da vilde gaae, naar der fremkom en tilfældig Underbalance, og hvorledes Theatret da vilde bære sig ad dermed, saa forstod jeg ham ikke ganske rigtigt, thi det forekommer mig selvfølgelig, at Theaterbestyrelsen maatte see at skaffe Penge tilveie. Det er jo vel ikke hans Mening, at man, naar der indtraf en eller anden saadan Tilfældighed, som jeg har vilst kunde tænkes — jeg skal ikke nævne Uheld, som det vilde være vanskeligt saaledes at kunne paavise, men blot nævne Sygdom, Ildbrand og andet Deslige — skulde sige til de Paagældende: Nu saae I ingen Penge! Theatret maa naturligviis skaffe Penge tilveie, ligesom det forøvrigt heller ikke er u hørt, at man i andre Forhold maa skaffe Penge tilveie, naar det nødvendigtviis kræves. Naar Cultusministeren saaledes f. Ex. for nogen Tid siden har faaet Underretning om, at den øverste Deel af Rundetaarn var nær ved at falde ned, saa er det aabenbart, at han maa anvende de til Reparationen nødvendige 3,000 Rd., og ikke kan sige: Det maa blive til næste Finantsaar, for at Summen kan blive opsørt paa Finantsloven. Udgiften maa naturligviis afholdes; det Samme maa skee i uforudseete Tilfælde ved Theatret, og det er ogsaa tidligere skeet. Naar han dernæst siger, at Udgiften da maa komme igjen paa en Tillægsbevilling, saa siger jeg: Nei, der har han netop seet galt! Det vilde upaatvilelig være det Bequemeste, hvis man, naar Sligt indtraf, senere kunde forlange Udgiften bevilget af Rigsdagen, men det kan ingenlunde være Meningen; Meningen er tvært-

imod den, at der vel kan forekomme uforudseete Udgifter, som maae dækkes, men, naar der ikke øieblikkelig er Midler dertil, ville sige Udgifter gaae over fra det ene Aar til det andet, og da senere dækkes ved Theatrets Indtægt. Deri bestaaer jo Rigsdagens bedre Stilling i Sammenligning med den tidligere, da man, saasnart der var en extraordinair Udgift eller en Mangel paa Indtægt, kom og sagde: Saa og saa Meget bruge vi, maae vi faae det bevilget. Saaledes kan det nu ikke længere træde frem; ialtsald anseer jeg det ikke sandsynligt, at noget Saadant vil kunne skee. Den ærede Ordfører yttrede, at Theatrets Stilling nu skulde være saa heldig, at man deraf med Sikkerhed kunde forudsætte, at Sligt ikke vilde skee; naar jeg skulde udtrykke min sande Mening, saa vilde jeg sige, at Stillingen er uheldig, men at, da der alligevel ikke finder nogen egentlig Underbalance Sted, vil man, naar man ikke regner paa overordentlige Ulykker, men blot paa en Smule mindre af de Ulykker, Theatret hidtil har havt, og som jeg ikke skal standse ved, dog kunne gjøre Regning paa, at der heller ikke i Resten af Theateraaret vil fremkomme nogen Underbalance. Fremkommer der imidlertid en saadan, saa vil den blive dækket af Theatret selv, og først, naar ganske extraordinaire Ulykker skulde ramme, tilstaaer jeg, at den Situation kunde komme frem, som jeg forøvrigt ikke behøver at udmale, og som jeg haaber vi aldrig maae faae med at gjøre, hvor Spørgsmaalet vil stille sig saaledes: Vil Rigsdagen, eller Communen, eller Rigsdagen med Communen komme Theatret til Hjælp, eller vil man lade det spille Fallit og lade det realiseres? Til dette Tidspunkt haaber jeg imidlertid, at hverken den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds (Tscherning) eller jeg ville være tilstede, og vi ville altsaa ikke geraade i den Uenighed, hvort vi ellers i saa Henseende vilde komme.

Tscherning: Ja, jeg kan let gaae af Veien, og det skulde altsaa skee meget hurtigt, naar jeg skulde opleve det, men den ærede Minister kan nok være tilstede, thi saalænge vil det vistnok ikke være. Jeg vil gjøre opmærksom paa, hvad der dog maa fastholdes her, men